

РЕШЕНИЕ

№ 5966

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5891** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] срещу Решение №48506 от 21.02.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 4 състав по НАХД № 13059 / 2019 г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) № Р – 10 – 699 от 08.07.2019 г. на Заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 16, ал. 1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор във връзка чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. с ал.1, т.2 КЗ, във връзка с § 1, т.51 от ДР на КЗ, за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Касаторът излага твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че след като в съставения АУАН, АНО не е повдигнал обвинения, че нарушението е извършено в условията на повторност, то той няма право да налага санкция за повторно нарушение, тоест факта повторност на нарушението следвало да се отрази при съставянето на акта, а не при издаването на НП. Твърди се, че

квалификацията на нарушението е неправилна, трябвало да се прилагат разпоредбите на чл.496 и следващите от КЗ, които уреждат застраховката „ГО“. Счита, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Развиват се и съображения за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и несъответствие на наложеното наказание на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН. Моли да се отмени решението и вместо него да се постанови друго с което се отмени НП. Алтернативно, иска НП да бъде изменено, като се преквалифицира наложената санкция като такава по чл. 644, ал. 1, т.1 от КЗ и да се наложи минималната законова санкцията до предвидения в закона минимум.

Ответникът – Комисия по финансов надзор /КФН/, изразява становище за неоснователност на касационната жалба и законосъобразност на оспореното решение, с мотиви подробно описани в представените по делото писмени бележки. Моли жалбата да бъде оставена без уважение, а съдебният акт да бъде оставен в сила като правилен. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите от Софийския районен съд писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 03.04.2019г. в КФН, управление „Застрахователен надзор“ постъпила жалба вх. № 91-02-505 /03.04.2019 г. от Ж. В. с оплакване за забавено произнасяне на ЗД [фирма] по застрахователно претенция №[ЕГН]. По повод описаната жалба с писма на КФН, вх. № 91-02-505 от 09.04.2019г. и 10.05.2019г., от ЗД [фирма] е изискано писмено обяснение, както и заверено копие от цялата документация в преписката по щета №[ЕГН] и № [ЕГН]. Отговорът на застрахователя е постъпил в КФН с писма, вх. № 91-02-1779 от 17.04.2019г. и 21.05.2019г.

В хода на извършената проверка от материалите, съдържащи се в застрахователната преписка, постъпила по искане на КФН, се установило, че на 28.12.2019г. в [фирма] е заведена претенция №[ЕГН], вследствие на настъпило на паркинг застрахователно събитие. Ликвидационната преписка е образувана на основание на сключен договор за застраховка „Каско на МПС“, обективиран в застрахователна полица № E18990016857. На същата дата в дружеството са представени документи за доказването ѝ по основание и размер и е извършен оглед на увредения автомобил. На 13.02.2019г.. е представено удостоверение за банкова сметка. На 25.03.2019г. застрахователят се е опитал да изплати застрахователното обезщетение, но сумата се е върнала, тъй като представената от застрахованото лице банкова сметка е била закрыта. С платежно нареждане от 03.04.2019г. застрахователят се произнася окончателно по претенцията, чрез изплащане на обезщетение по актуална банкова сметка на застрахованото лице.

Застрахователното обезщетение в размер на 68,40 лв. е изплатено на 03.04.2019

г., т.е. извън законоустановения срок.

Във връзка с това и като е приел, че застрахователят е следвало да се произнесе като определи и изплати размера на обезщетение или застрахователна сума, или мотивирано да откаже плащане най – късно на 07.03.2019 г., СРС е приел, че е допуснато нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, а именно, че застрахователят не се е произнесъл окончателно по предявената застрахователна претенция по застраховка „Каско на МПС“ или с определяне и изплащане на размера на обезщетението, или с мотивиран отказ за плащане в законоустановения срок. Приел е, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати нарушения на административно производствените правила. Приел е, че нарушението е извършено повторно, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-720/04.09.2018г. /влязло в сила на 22.12.2018г./, поради което законосъобразно е наложено наказанието по чл. 644, ал. 2 предл. 2, вр. с ал. 1, т.2 от КЗ, във връзка с §1, т.51 от ДР на КЗ за повторно извършено нарушение. Приел е, че вмененото на наказаното лице деяние не представлява маловажен случай.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е събрал и обсъдил всички относими към спора доказателства.

Решението на Софийския районен съд е правилно, по следните съображения:

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

Правилно и в съответствие със закона СРС е приел, че не е допуснато съществено нарушение, тъй като в АУАН не е посочено, че нарушението е извършено повторно. АУАН има за цел да установи извършено ли е или не едно конкретно нарушение. Нормата на чл. 42 от ЗАНН разписва реквизитите, които следва да съдържа АУАН, като те се отнасят до лицето установило нарушението, установяване на нарушителя и индивидуализирането му и установяване на нарушението. Не случайно чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗАНН предвижда като реквизит на АУАН посочване на законовите разпоредби, които са нарушени, а именно с АУАН следва да се установи противоправното поведение и на кои норми то не съответства. В чл. 42 от ЗАНН и в реквизитите на АУАН не е предвидено отразяване на санкционните разпоредби, т.е. тези, по които следва да се наложи наказанието, както и не е предвидено в АУАН да се посочва или определя вида и размера на наказанието. Тази уредба съответства и на правната природа на АУАН, а именно като акт, с който се установява нарушението и нарушителя. Видът и размерът на наказанието се определят с НП, поради и което съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН те са и основен реквизит на НП. Повторността на нарушението е елемент, който се отнася до определянето на размера на наказанието. Това е така, тъй като при повторност наказанието се определя в по-голям размер, т.е. повторността, като елемент, относим към определяне на размера на наказанието, не следва да бъде коментирани или включвани в АУАН.

Поради изложеното настоящият състав намира, че законосъобразно административно наказващия орган /АНО/ е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 108, ал. 1 от КЗ при установена повторност на извършеното нарушение едва с наказателното постановление не съставлява съществено процесуално нарушение.

Неоснователни са инвокираните доводи, че неправилно е наложена санкция за

нарушение, извършени при условията на повторност.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-720/04.09.2018г. /влязло в сила на 22.12.2018г./, с което [фирма] е наказано за същото по вид нарушение. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В случая при влязло в сила наказателно постановление за същото по вид нарушение на 13.12.2017г. задължението на застрахователя да изпълни законово определено задължение по изплащане щета на правоимащо лице е нарушено на 08.03.2019г., тоест в едногодишния срок по § 1, т. 51 от ДР на КЗ. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2 000 до 40 000 лева, с което административно наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция над предвидения минимален размер на санкцията, но близък до него, в сравнение с максималния ѝ размер.

Неоснователни са доводите на касатора, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е неправилна, тъй като по отношение на застраховка "Каско на МПС" е приложима специалната норма на чл. 496 КЗ, а не общата разпоредба на чл. 108 КЗ. Застраховката "КАСКО", свързана с притежаването и използването на моторно превозно средство е посочена в приложение I раздел II, б. "а", т. 3 от КЗ и тъй като не е за големи рискове, задължението на застрахователя по чл. 108, ал. 1 от КЗ, я обхваща. Така и предвид систематичното място на чл. 108, ал. 1 от КЗ, както и с оглед формулировката му, предвиденият в него срок важи за произнасянето на застрахователя по предявените пред него претенции. Чл. 496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според цитираната разпоредба срокът по чл. 496, ал.1 КЗ е приложим в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, но тъй като в случая застраховката е „Каско на МПС“, тази разпоредба е неприменима.

Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на застрахованите лица. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Видно от приложеното по делото пред СРС наказателно постановление касаторът е повторно санкциониран и за същото нарушение /издадено по-рано НП № Р-10-720/04.09.2018г. /влязло в сила на 22.12.2018г./, което сочи на трайно установена незаконосъобразна практика от страна на ЗД [фирма] да не спазва

законоустановените срокове, гарантиращи заведените застрахователни претенции и правата на застрахованите лица.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл.108, ал. 1 от КЗ е правилно приложена във връзка с §1, т.51 от ДР на КЗ.

Освен това, в конкретния случай се касае за „повторност“, а не за инцидентност на неизпълнение на задължение. Наложено наказание напълно съответства на предвиденото в закона, а определянето на минимална санкцията съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

Настоящият състав намира, че съставът на СРС се е произнесъл по наведените с жалбата възражения, като е изложил логични и последователни мотиви в съответствие с достигнатия правен извод.

Във връзка с изложеното, касационният съд смята съдебното решение за законосъобразно, постановено в съответствие със закона и в този смисъл следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.3 - ал.5 от ЗАНН, /нови, обн. ДВ бр.94 от 2019 г./ при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XX Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 48506 от 21.02.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 4 състав по НАХД № 13059 / 2019 г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], [населено място] да заплати на Комисията за финансов надзор разноски по водене на делото в размер на 100 /сто/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.